

ὅτοιον ἀπό τὰς ξυπνητούς τοὺς ἔρισκει τὸ ἔμμέρωμα καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν Βουλὴ μὲν μοῦτρα γὰρ σιδέρωμα.

Κρήμα ποῦ λόχος ἱερὸς, προάγγελος ὁλέθρου,
δὲν ἔκεστράτευε λυσσῶν κατὰ τοῦ ποτολίθου,
καὶ τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν γενναῖοι πατριώται
δὲν τρόμαξαν σὰν τότε,
ποῦ μὲν τρομάρες τούρτουρα καὶ μούτσουνα σὰν θελάφι
μὲς στὰ κονιοστέφανα τῆς Ἀττικῆς ἐδάφῃ
ἐπρόσμεναν τὸν κύρον Ἐπέμ μὲν τὸν Σειρουλάχ
καὶ πηλαλώντας ἔσκουζαν «Βοήθησον Ἀλλάχ».

Κρήμα ποῦ πάλιν ἀπράκτοι πολλοὶ θηβαιομάχοι
θ' ἀστράψουν στὰ σαλόνδα,
κρήμα ποῦ δὲν θὰ φορτωθῇ καὶ δὲ σύρερχος τῶν καὶ ἡ ράχη
μὲν ὀλόχρυσα γαλάνια.

Κρήμα ποῦ μᾶς ἔχαλασσαν οἱ συνετοὶ τὰ πάνα,
κρήμα στοὺς τόσους μας σκοπούς,
κρήμα ποῦ μόνον δὲ παπποῦς
γὰρ τοὺς πολέμους φαίνεται πᾶς εἰναὶ πράτη μάννα.

Κρήμα ποῦ δὲν ἀπορέσαμε διὸ ἀλληλοσφαγῆς
τὸ στήγμα νῦν ἀπολύνωμεν ἑκείνης τῆς φυγῆς,
ποῦ δὲν μᾶς ἔπνιγναν ξανά
μεγάλα γεγονότα,
καὶ μὲς στὸν ἥλο τραχανᾶ
θ' ἀπλώσωμε σὰν πρῶτα.

Καὶ πάλιν τάξις ἀρχίσει καὶ μοῦχλα νέας στήψεως
καὶ ἔκδίδουν Ἀντεισαγγελεῖς ἐντάλματα συλλήψεως.
Καὶ πάλι σάχλα δυνατῆ,
πίσω γυρίζουν οἱ στρατοί,
πάλι τὸ κράτος φίνεται νερόδραστο καὶ κρύο,
γυρίζει καὶ δὲ Παππαχατζῆς μὲν τὸ λεωφόρετο.

Καὶ ἔγω τὴν σπάθην ἀνασπῶ κατὰ τῶν ἀλλοφύλων
καὶ διπάς δὲ Κρέων προσφωνῶ τὴν γῆν τῶν ἐπταπύλων.
Ἀνδρες, τάξις θεοί θεοί χειμάσαντες μεγάλως
τὰς ὕβρισαν καὶ πάλιν,
καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκόπασεν δὲ σάλος
πρὸς λύπην μας μεγάλην.

Καὶ κάθει τῷ τρόπῳ σιωπᾷ καὶ κάθει δικηγόρος
καὶ τῆς Ἑλλάδος δὲ Στρατὸς εἰσῆλθε νικήφορος,
καὶ δάφνας δρέπων ἀσφαλῶν θριαμβῶν καὶ βεβαίων
ἀμαχητεῖ κατέκτησε τὴν πόλιν τῶν θηβαιῶν.

Καὶ τώρα διὰ πορειῶν ἀκόπων καὶ ἀζημίων
εἰρήνην ἔησφάλισαν,
εἶδεις Βουλῶν, εἶδεις Νομῶν καὶ Πανεπιστημίων
τὴν ἔδραν μας ἔζαλισαν.

Ω τάξεως νομοταγοῦς καὶ εἰρήνης ἀγδία,
ποῦ δὲν ὑψόνεται ἵνα καν στασιαστὸν ματσοῦθι,
καὶ ἔγω θαρροῦσα πᾶς μαχῶν περικλεῇ πεδία
θὰ δῶ τὰ Παλλαρκούντουρα, θὰ δῶ τὸ Κριεκοῦθι.

Ἄγων, ὃ συμπολεῖται,
κανεῖς δὲν ἀπειλεῖται,
μπαροῦτι δὲν βρωμαῖ,
μὲ κλέδον ἰκετήριον
στὸν Κόντη μας τὸν κύριον
προσέλθετε σιμά.

Χορὸς ἐκ βιώντων
Θηβαίων γερόντων.

Πατρὶς τοῦ Δασύτη,
μεγάλη τὸ πάται
καὶ εἰς δόξαν καὶ εἰς πλούτη,
τοὺς πόνους σου φάλλε.

Ἡγέρθης μὲ στόνους
τὸ πρέπον νά τῆς,
μὲ δέχεσ' εὐζώνους,
φαντάρους καὶ ἴπτες.

Σὰν πρῶτα θὰ μείνης
πατρὶς Πελοπίδα,
πᾶς ἔδρα θὰ γίνῃς
μὴν ἔχης ἐλπίδα.

Καθένας ἀς κλαίη
σιών ως μουγγής
τὰ πρῶτα τὰ κλέη,
τὴν γῆν τῆς Σφιγγός

Ποῦ Πίνδαρος Ένας
ἔκεινων τῶν χρονῶν
νὰ φάλη τὸν πόνον,
τὸν σείοντα φρένας;

Ποῦ στῖχος σπονδεῖς;
καὶ τρέχων τροχατοί;
ποῦ Λαίος διος
καὶ Οἰδίπους ἀρχατοί;

Ω κλέη χαμένα!
ὤ γη Λαδδακιδή,
θὰ κύψῃς αὐχένα
ἔμπρος στὸν Μπονιάδη.

Τὰ πρὶν μεγαλεῖται
οἱ νάνοι χλευάζονται,
καὶ μὲς στὰ σχινεῖα
φαντάροι κουριτισουν.

Ἐμπρός μας ἡ μητή
εὐζώνων λυγίζει,
τὸ κόκκινο φέστη
παντοῦ κοκκινίζει.

Κρήμανζεται τοὺς
Σφιγγήδες εὐπρεπής,

Ο Κόντης ἔκστρατεύει
χωρίς νὰ χωρατεύῃ... .

στὰ χάνια τοὺς ἵππους
παστρέυουν ἵππεις.

Ο χόλος κι' ἡ μήνις
θὰ πᾶν τοῦ κακοῦ,
σὸδε τέλος θὰ μείνῃς
στρατὸν ἱππικοῦ.

Ω χρόνοι χρυσοῖ
σύμπολίνων πυρσοῦν
καὶ δάδαν καὶ γλόμπων,
ὁ Κόντης μισεῖ
ἄκρατων γλωσσῶν
μεγάλων κόμπων.

Καὶ ταῦτας ἀκούσας εὐθὺς κατ' αὐτῶν
ἐκπέμπει Στρατὸν,
καὶ τρέμουν οἱ κάμποι
εἰ: Ἐνα τοῦ νεδιμα,
κι' ἀτάραχον λάμπει
τῆς Δίρκης τὸ ρεῦμα.

Φασ.—
Ο Κορφιάτης μας δρᾷ
μὲ πολὺν ντατλίκι,
πλὴν μᾶς ἡλεῖ φαιδρά
μεγαλώνυμος νίκη.

Κι' ἐστεμένος: μὲ κλάνους
ἔλαιας χλωρούς,
ἀσπασθμένος εὐζώνους
κι' ἵππεις στιβαρούς.

Περιελθωμένοι διληγούσι
τὴν ὑπέρματον πόλιν,
καὶ βιωμόδις κι' Ἐκκλησίας
μὲ σπονδάς καὶ θυσίας.

Καὶ κατόπιν ριθῶμεν μὲ δρόσιν γενναίαν
στὰς κλεινὰς τὰς Ἀθήνας, στὴν Ρώμην τὴν νέαν,
τὴν ἑταῖαν τοῦ γένους,
τὴν μητέρα τῶν Γράχων,
κι' ἀναπέμψωμεν αἵνους
πρὸς τὸν Ιάκων Βάκχον.

Κι' ἀναμέλψωμεν ὅμνους πρὸς τὸν Κόντε τὸν δέον,
ποὺ κρατῶν ὑπὸ μάλης τοὺς σωροὺς τῶν σχεδίων,
καὶ παταξεῖς μὲ χάριν
καὶ γλυκύτατον στόμα
τὸν Θηβαῖον τὸν Ἀρην
εἰς τὰ σπάργανα ἀκούα,
τῆς εἰρήνης ἐφάντη κρατερὸς Πελοπίδας,
καὶ δραμών ὡς δρομάς
διασώζει Θηβαῖους, διασώζει Μπούφιδας,
διασώζει κι' ἐμάς.

Ο Περικλῆς ὁ πλήρης ἀναιδείας
ώς ιγγελος ἀρχαίας τραγῳδίας.

Περ.—
Ω σεῖς Αμφίονος ἄστοι καὶ τέκνα Κάδου λάλε,
εὐτυχῶν ἀγγελμάτας θ' ἀκούσετε μεγάλα.
Τὴν θύλιψιν ἀποβάλετε προσώπου σκύθρωποδ
κι' ἐς ἀντηχήση σήμερε χαριμόσυνος φωνή,